

Arrest

nr. 168 520 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en van de beslissingen van 24 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 24 september 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2013 werd ingediend door:

*M., H. (N° R.N. ...)
Geboren te Decan op (...)1972*

volgens paspoort: M., H. geboren te Malbardh, Krujë op (...)1959,

nationaliteit: Albanië

en echtgenote:

*M., L. (N° R.N. ...)
Geboren te Isnic op (...)1972*

volgens paspoort: M., L. geboren te Gjorem, Krujë op (...)1972,

nationaliteit: Albanië

Nationaliteit: Servië en Montenegro

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene intensieve taallessen gevolgd zouden hebben (zie attest NT2 dd. 03.05.2005, brief leerkracht Nederlands dd. 12.02.2003, deelattest dd. 28.06.2002, deelcertificaat dd. 31.01.2002, attest dd. 27.02.2003), dat betrokkenen thans zeer goed Nederlands zouden spreken, dat betrokkenen ten zeerste werkwillig zouden zijn, dat betrokkenen bereid zouden zijn om om het even welke job te aanvaarden van zodra zij over de nodige documenten zouden beschikken, een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben, dat betrokkenen vrijwilligershulp zouden bieden aan kansarmen, dat betrokkenen een sociaal, financieel en materieel draagvlak opgebouwd zouden hebben alsook de stukken van integratie die voorgelegd werden bij hun voorgaande aanvragen om machtiging tot verblijf, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer M.H. verklaarde België te zijn binnengekomen op 31 augustus 1999, hij diende een asielaanvraag in op 01 september 1999. Mevrouw M. L. kwam België binnen op 12 februari 2000 en diende een asielaanvraag in op 14 februari 2000. Deze asielaanvragen werden afgesloten op 18 september 2000 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om

het grondgebied te verlaten en verbleven nadien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. De duur van de asielprocedure - namelijk 1 jaar 17 dagen voor de asielprocedure van meneer en 7 maand 4 dagen voor die van mevrouw - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat zij gedurende jaren de Belgische instanties misleid hebben door een valse nationaliteit te gebruiken. Het feit dat zij stellen hier oprecht spijt van te hebben is niet afdoende. Er dient te worden besloten tot de toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit," namelijk dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen van betrokkenen met de bedoeling om de Belgische staat te bedriegen, volstaat om de aanvraag te weigeren (RvS 24.11.2004, arrestnr. 137.563), gezien de identiteitsgegevens die stonden vermeld in hun paspoorten - dewelke zij voorlegden de aanvraag tot regularisatie die zij op 01 juli 2010 indienden- niet overeenstemden met de identiteitsgegevens die betrokkenen tot op dat moment zelf hadden opgegeven in de contacten met de Belgische overheidsdiensten. Betrokkenen trachtten bij hun asielaanvraag en aanvragen 9.3 een verblijfsrecht of -machtiging te verkrijgen door de Belgische asiel- en migratiediensten op intentionele wijze te misleiden. Hierbij werden ook valse akten voorgelegd.

Meester V. stelt dat betrokkenen meer dan 14 jaar gedoogd werden en dat het totaal onredelijk zou zijn indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Er werden echter reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aan betrokkenen betekend. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Betrokkenen hebben ervoor gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf en dienden maar liefst 8 aanvragen tot regularisatie in, allen met negatief gevolg. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Indien betrokkenen daadwerkelijk geen familie of vrienden meer zouden hebben in het land van herkomst en volledig vervreemd zouden zijn van Albanië, is dat enkel aan henzelf te wijten. Het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst ligt volledig binnen de eigen invloedssfeer. Er geldt trouwens voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen.

De raadsheer haalt aan dat er geen Belgische ambassade of consulaire vertegenwoordiging is in Albanië en dat betrokkenen zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Bulgarije. Zij zouden evenwel niet over een reistitel beschikken om naar Bulgarije te reizen. We merken op dat bovenstaande geldt voor alle in Albanië verblijvende Albanezen en dat niet duidelijk gemaakt wordt waarom dit precies voor betrokkenen een probleem zou vormen. Er wordt niet aangetoond dat zij niet naar Bulgarije zouden kunnen reizen en er eventueel tijdelijk zouden kunnen verblijven."

Op 24 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 24 september 2014. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw:

Naam, voornaam: M, L.
geboortedatum: (...)1972
geboorteplaats: Gjorem, Krujë
nationaliteit: Albanië

bij DVZ eveneens gekend als M., L., geboren op (...)1972 te Isnic, nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene zou België reeds binnengekomen zijn op 31 augustus 1999, zij diende een asielaanvraag en meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf in. Alle procedures werden afgelsoten met negatieve beslissingen. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: M., H.
geboortedatum: (...)1959
geboorteplaats: Malbardh Krujë
nationaliteit: Albanië*

bij DVZ eveneens gekend als M., H., geboren op 08.04.1959 te Decan en van nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene zou België reeds binnengekomen zijn op 31 augustus 1999, hij diende een asielaanvraag en meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf in. Alle procedures werden afgelsoten met negatieve beslissingen. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dit daar de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad wijst erop dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Onder twee cumulatieve voorwaarden, waarvan één het bestaan van buitengewone omstandigheden is, kan deze aanvraag overeenkomstig artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet echter in België worden ingediend, bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft.

De verzoekende partijen dienden op 18 oktober 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in en waren zodoende van mening dat er sprake was van buitengewone omstandigheden om het niet indienen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 24 december 2014 zonder verzet zijn gerepatrieerd naar hun land van herkomst, Albanië. Ter terechtzitting betwist de advocaat van verzoekende partijen niet dat betrokkenen vertrokken zijn.

Uit de gegevens blijkt zodoende, en dit wordt door de verzoekende partijen ook niet betwist, dat zij zich opnieuw in hun land van herkomst bevinden. Zij hebben dan ook geen nadeel meer bij een beslissing waarin hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hetgeen zoals hoger reeds gesteld inhoudt dat zij hun aanvraag niet in België mogen indienen, maar zich dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Nu zij zich opnieuw in hun land van herkomst bevinden, land waarnaar zij gerepatrieerd zijn, staat niets eraan in de weg dat zij, mochten zij nog steeds de intentie hebben een machtiging tot verblijf aan te vragen, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet in te dienen, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De eventuele nietigverklaring van deze beslissing, waarin gesteld wordt dat geen buitengewone omstandigheden kunnen aangenomen worden die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag in België in plaats van in het buitenland kunnen indienen, kunnen hen dan ook geen nut of voordeel opleveren, daar zij zich reeds in het buitenland bevinden, en daar indien gewenst een aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen.

Gevraagd naar het belang van verzoekende partijen antwoordt hun raadsvrouw dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. Het betoog van de verzoekende partijen kan aan de vaststelling dat zij geen belang meer hebben bij de vordering dan ook geen afbreuk doen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen wettig belang hebben bij de vordering.

Wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, hebben verzoekende partijen aldus uitvoering gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten zodat dient vastgesteld te worden dat de beslissingen inmiddels uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. *In casu* dringt de vaststelling zich op dat het beroep zonder voorwerp is geworden.

Het beroep is om voormelde redenen niet ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN